

Da Ingen begjærede Ordet, var Forhandlingen strax sluttet.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Solstein-Ledreborg: Jeg tillader mig at foreslaa, at ogsaa dette Lovforslag henvises til det Udvalg, som er nedsat angaaende Lovforslaget om Hærens Ordning.

Uden Forhandling og Afstemning
vedtoges ovennævnte Forslag af Solstein-Ledreborg.

Formanden (Krabbe): Dagsordenen er herved udtømt.

Næste Møde vil blive afholdt imorgen Middag Kl. 1, og Dagsordenen vil da være:

1) Første Behandling af:

Forslag til Lov om gift Kvindes Naadighed over, hvad hun erhverver ved selvstændig Virksomhed.

2) Valg af 15 Medlemmer til et Udvalg angaaende:

Forslag til Lov om Hærens Ordning.

til hvilket Udvalg er henviset:

Forslag til Lov om Lønninger m. v. ved Hæren.

Forslag til Lov om Søværnets Ordning.

Forslag til Lov om Lønninger m. v. ved Søværnet.

3) Folkethingssmanden for Sorø Amts 2den Valgfreds (Alberti) indbringer:

Forslag til Lov om Ministrenes Ansvarlighed.

Mødet hævdes Kl. 4, 40'.

Tredivte Møde.

Lorsdagen den 13de November Kl. 1.

Sekretæren (Clausager) oplæste Protokollen for forrige Møde, der derefter blev underkrevet.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af: Forslag til Lov om gift Kvindes Naadighed over, hvad hun erhverver ved selvstændig Virksomhed.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1363 ff.)

Lovforslaget fattes under Forhandling.

Forslagsstilleren (Bajer): Den 28de Februar 1876 stillede jeg til den høitærede Justitsminister en Forespørgsel, som vedkom dette Lovemne. Dels ved nævnte Leilighed, dels i forrige Rigsdagssamling, baade i dens første og dens anden Afdeling, dels endelig igaar for 5 Uger siden, den 8de Oktober, har jeg udtalt mig om den Sag, her foreligger; jeg tror derfor, at jeg foreløbig kan indskrænke mig til at henvise til mine tidligere udførlige Udtalelser.

Stürup: Naar jeg har tilladt mig at bede om Ordet ved denne Leilighed, er det, fordi dette Forslag berører en Lov, hvormed jeg har haft temmelig Meget at gjøre. I det fremmede Land, i hvilket jeg har boet i saa mange Aar, eksisterede nemlig en Lov som den. Det var, dersom jeg ikke husker feil, første Gang i 1861 eller 1862, at jeg ved et Tilfælde kom til at kende denne Lov. Der skete nemlig da en Fallit her, og efter Lovens derovre udnavntes der 2 Mænd, hvori blandt jeg, som toge Voet under Behandling. Disse 2 Mænd maa foruden at være anerkjendt respectable Mænd hverken være Debitorer til eller Kreditorer i Voet og ikke heller staa i noget nært Familienforhold til Fallitten eller hans Hustru. Dengang var en Fallit derovre noget meget sjældent, saa man havde i Virkeligheden, i alt Fald i mange Aar, ikke haft Leilighed til egentlig at kende, en saadan Lovs Udstrækning. Vi fandt os som Kuratorer i Voet meget hurtig og let tilrette med at udfinde, hvem der var Debitorer og Kreditorer og med det Hele indtagen Spørgsmaalet om, hvem der var Eieren, Konen eller Manden. Det var det Spørgsmaal, som vi drøftede og drøftede, og vi kunde ikke komme til noget bestemt Resultat. Vi hidkaldte juridisk Hjælp; heller ikke den kunde udfinde det, i alt Fald i mange Tilfælde, og Resultatet blev, hvad der